

In one of those drawers she was convinced that she would find evidence of this imaginary woman of the past who obsessed her. She remembered that Gerald had left his keys lying carelessly on the sideboard downstairs. She fetched them and tried them one by one. The third key fitted the writing-table drawer. Alix pulled it open eagerly. There was a cheque-book and a wallet well stuffed with notes, and at the back of the drawer a packet of letters tied up with a piece of tape. Her breath coming unevenly, Alix untied the tape. Then a deep burning blush overspread her face, and she dropped the letters back into the drawer, closing and relocking it. For the letters were her own, written to Gerald Martin before she married him.

She turned now to the chest of drawers, more with a wish to feel that she had left nothing undone, than from any expectation of finding what she sought. ... But there was nothing in it but a roll of newspaper clippings already dirty and discoloured with age. Alix breathed a sigh of relief. Nevertheless she glanced at the clippings, curious to know what subject had interested Gerald so much that he had taken the trouble to keep the dusty roll. They were nearly all American papers, dated some seven years ago, and dealing with the trail of the notorious swindler and bigamist, Charles Lemaitre. Lemaitre had been suspected of doing away with his women victims. A skeleton had been found beneath the floor of one of the houses he had rented, and most of the women he had "married" had never been heard of again. ...

Alix remembered the excitement caused by the case at the time, and also the sensation aroused by the escape of Lemaitre some three years later. He had never been recaptured. The personality of the man and his extraordinary power over women had been discussed at great length in the English papers at the time, together with an account of his excitability in court, his passionate protestations, and his occasional sudden physical collapses, due to the fact that he had a weak heart, though the ignorant accredited it to his dramatic powers.

There was a picture of him in one of the clippings Alix held, and she studied it with some interest - a longbearded scholarly-looking gentleman.

Who was it the face reminded her of? Suddenly, with a shock, she realised that it was Gerald himself. The eyes and brows bore a strong resemblance to him. Perhaps he had kept the cutting for that reason. Her eyes went on to the paragraph beside the picture. Certain dates, it seemed, had been entered in the accused's pocket-book, and it was contended that these were dates when he had done away with his victims. Then a woman gave evidence and identified the prisoner positively by the fact that he had a mole on his left wrist, just below the palm of the left hand. Alix dropped the papers from a nerveless hand, and swayed as she stood. On his left wrist, just below the palm, Gerald had a small scar ...

Meggyőződése volt, hogy azon fiókok egyikében majd bizonyítékot talál erről a képzeletbeli nőről a múltból, aki annyira érdekelte. Emlékezett rá, hogy Gerald gondatlanul a tálalón hagyta a kulcsait az alsó szinten. Elcsente, és egyesével kipróbálta őket. A harmadik kulcs passzolt az íróasztal fiókjába. Alix izgatottan kinyitotta. Egy csekkfüzet és egy jegyzetekkel jól megtömött pénztárca volt benne, és a fiók hátuljában egy kupac levél, ragasztószalaggal összefogva. Szabálytalanul lélegezve, Alix szétbontotta a ragasztószalagot. Aztán egy erős pír szaladt végig az arcán, és visszajettette a levelet a fiókba, becsukva és bezárva azt. Mivel a levelek tőle voltak, Gerald Martinnak címezve, mielőtt hozzámert volna.

A többi fiók felé fordult, inkább, hogy ne hagyjon semmit befejezetlenül, mint azért, hogy megtalálja, amit keresett. ... De nem volt ott semmi, csak összetekert újságkivágások, amik az idők során már bekoszolódtak és kifakultak. Alix megkönnyebbülten sóhajtott. Azonban belekukkantott a kivágásokba, kíváncsian, hogy megtudja, mi érdekelte annyira Geraldot, hogy megtartsa a poros tekerceset. Majdnem mind amerikai lapok voltak, valahogy hét évvel ez előttről, a hírhedt kétnejű szélhámos, Charles Lemaitre ügyével foglalkozva. Lemaitre-et áldozatainak láb alól eltevésével gyanúsították. Az egyik lakásban, amit bérelt, a padló alatt találtak egy csontvázat, és a legtöbb nőről, akit "elvette", sosem hallottak többé. ...

Alix emlékezett az izgalomra, amit az ügy akkor idézett elő abban az időben, és arra az érzésre is, amit Lemaitre szökése keltett három évvel később. Sosem kapták el újra. A férfi személyiségét és a nőkre gyakorolt rendkívüli hatását hosszan részletezték az angol lapok abban az időben, a beszámolóval a bíróságon tanúsított ingerlékenységével és heves tiltakozásával, és az alkalmi, fizikai összeomlásaival együtt, mivel gyenge volt a szíve, de a tudatlan a drámázása részének tekinthette.

Volt róla egy fénykép az egyik kivágáson, amit Alix a kezében tartott, és érdeklődve tanulmányozta – egy hosszú szakállú, tanulnak tűnő úriember.

Kinek is az arcára emlékeztette? Hirtelen, lesokkolódva rájött, hogy Gerald maga az. A szemei és a szemöldöke erősen hasonlított az övéire. Talán ezért tartotta meg a kivágást. A tekintete a kép melletti bekezdéshez kúszott. Bizonyos dátumok, úgy tűnt, belettek írva a vádolt zsebkönyvébe, és vitatták, hogy ekkor végzett áldozataival. Aztán egy nő tanúskodott, és azonosította a rabot az alapján, hogy volt egy anyajegy a bal csuklóján, pont a bal kéz tenyere alatt. Alix kiejtette a lapokat az erőtlén kezéből, és megingott, ahogy állt. A bal csuklóján, pont a tenyere alatt, Geraldnak volt egy apró hege...